

L'ABELLA

Somniant, somniant, ma vida hauré passada
volant pel vell pinar i per la flor del bruc.
Ma tasca ha estat només d'abella enlluernada
o closa dins el buc.

Romeu de vesta humil, captaire qui pidola
l'almoina a cada mas que troba pel camí,
aixís he resseguit de grat la farigola,
la menta, el romaní.

I tots per un moment m'han perfumat les ales,
i el sol, meravellós encís d'aquell moment,
m'ha fet esborradís l'encís de plers i gales
robant-me tot l'esment.

Grat sia a l'aire, al sol que m'han donat coratge,
ara que del silenci sent que m'arriba el torn
i és hora de plegar, finint mon romiatge,
el remoreig del jorn.

Ma bresca fora temps, fóra enutjosa cosa:
la nova gent d'avui deleix una altra mel...
L'abella –tant se val!– pel card i per la rosa
trobarà camí del cel.

Salvà, Maria Antònia. "L'abella". Cel d'horabaixa. Palma: Moll, 1981